

הרי זה גיטיך אם מתי מחולי זה לאחר מיתה –

This is your *Get*: if I die; from this sickness; after I die

OVERVIEW

The גמרא cites a משנה which states three cases where a גט is ineffective; where the husband either said, this is your גט: if I die, or [if I die] from this sickness, or (it should become effective) after my death. תוספות discusses the structure and the need for this משנה.

-----
¹ משנה discusses the structure of the תוספות

לאחר מיתה הוי טעמא² דכולהו -

The reason why all these three גיטין are invalid is because the husband made them take effect **after death, and there is no גט לאחר מיתה.**

תוספות finds a similar situation:

כמו אתם³ ולא אפוטרופסין⁴ ולא שותפין⁵ ולא אריסין⁶ -

Just like the ברייתא which states that the word אתם (regarding the separating of תרומה) excludes; but not guardians, but not partners, but not sharecroppers -

ולא כל התורם את שאינו שלו⁷ (גיטין דף נב,א) -

but not one who separates תרומה for crops which are not his; in all these cases the תרומה is invalid, there too the reason the תרומה is invalid -

דכולהו הוו משום תורם את שאינו שלו -

In all those cases is because they are all considered as one who is תורם crops which are not his –

---

¹ Seemingly once the משנה taught the first two cases of מתי מחולי זה and אם מתי (where it is possible to interpret his intention that it should be מעכשיו (חל מעכשיו) that it is not a גט (presumably because גט לאחר מיתה (אין גט לאחר מיתה), then certainly מותי לאחר מיתה (where he stated explicitly that it should be effective only לאחר מיתה) it is surely not a גט; why mention the last case of מותי לאחר מיתה.

² לאחר מיתה is not merely a third case, but rather it explains why it is not a גט in the previous two cases.

³ The תורה writes (in [קרח] יח, כח) in regards to the separation of [מעשר] תרומת [מעשר] by the לויים that אתם (who are the owners) is understood to exclude, from separating תרומה, anyone who is not the owner; תרומת ה'.

⁴ An אפוטרופוס is one who is appointed as a guardian to manage the estates of minors. However he does not own any of their assets and cannot be תורם for them.

⁵ A partner cannot be תורם the share of his (other) partner, only his own share.

⁶ A sharecropper does not own the crops; he merely receives his share after they are harvested. He cannot be תורם on behalf of the landowner.

⁷ There is the same issue in the cited ברייתא. Once we know that אפוטרופסין שותפין וכו' cannot be תורם (even though they have somewhat of an interest in the crops), then certainly a תורם שאינו שלו (who has no interest at all in the crops) cannot make it תרומה; why mention the case of התורם שאינו שלו. See ד"ה אתם there רש"י.

תוספות asks

ואם תאמר ההיא משנה גופה⁸ אמאי איצטריך -

And if you will say; and why is that משנה (of 'הרי"ז גיטך אם מתי וכו') necessary to
teach us that אין גט לאחר מיתה -

הא תנן בהדיא בפרק קמא דגיטין (דף יג,א ושם) דאין גט לאחר מיתה -

Since we already learnt a משנה in the first פרק of גיטין, which states
explicitly that אין גט לאחר מיתה -

דתנן האומר תנו גט זה לאשתי לא יתנו לאחר מיתה -

For the משנה in גיטין states, 'one who says, 'give this גט to my wife', they should
not give it to her after his death'. The reason is because אין גט לאחר מיתה; why is it
repeated in this משנה cited here? —

תוספות responds:

ובפרק קמא דגיטין (שם דיבור המתחיל לא) פירשנו⁹:

And in the first פרק of גיטין, we explained the necessity of both these משניות.

SUMMARY

The תנא may mention an obvious case to clarify the reason for the other cases.
There are different types of ineffective מיתה לאחר.

THINKING IT OVER

1. Is there any connection between the opening comment of תוספות and the subsequent question?¹⁰
2. Why did not תוספות state explicitly the answer to his question (instead of referring us to גיטין)?

---

⁸ The תוספות just asked why we need the סיפא to teach us אין גט לאחר מיתה, since we know it from the רישא, and תוספות asks that even the רישא is seemingly superfluous.

⁹ This is what תוספות writes there: הכא איצטריך לאשמועינן דאע"ג שמינה המגרש בחייו השליח לא חשיב להיות כמותו אחר מותו: כאילו הוא עצמו קיים אלא חשיב גט לאחר מיתה והתם אשמועינן דאע"ג שבא הגט ליד האשה מחיים הוי גט אחר מיתה ואשמועינן נמי לישני מיתה. דתני התם הי משמע מחיים והי משמע אחר מיתה. The משנה in גיטין teaches us that even though he appointed the שליח while he was alive, nevertheless the שליח is not considered, after the death of the husband, to be in place of the husband, but it is considered a גט לאחר מיתה. The משנה (cited) here teaches us that even though the גט was in the possession of the woman while the husband was still alive, nevertheless it is considered a גט לאחר מיתה, and it also teaches us which expression (זה גיטך מחולי וכו') is considered מיתה לאחר.

¹⁰ See שיטה מקובצת.